

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 569/2022-23

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Mgr. Petrom Kupkom, advokátom, Hlavná 23, Trnava, proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 10C/351/2015 z 10. októbra 2017, proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 25Co/70/2018 z 19. februára 2019, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Cdo 190/2019 z 21. októbra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 22. decembra 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 listiny a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozhodnutiami všeobecných súdov označených v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Žiada o náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou z 27. júla 2015 domáhala určenia vlastníckeho práva v žalobe špecifikovaných pozemkov v k. ú. Trnava, ktoré nadobudla do svojho výlučného vlastníctva na základe kúpnej zmluvy zavkladovanej do katastra nehnuteľnosti v roku 1999 a v žalobe špecifikovanej stavby zapísanej do katastra nehnuteľnosti v roku 2005. Z dôvodu neočakávanej finančnej tiesne sťažovateľky v roku 2008 uzatvorila kúpnu zmluvu so žalovanou 22. septembra 2008, ktorej predmetom bol prevod nehnuteľnosti za cenu

4 000 000 Sk (132 775,68 eur). Uzatvoreniu kúpnej zmluvy predchádzalo vyhotovenie znaleckého posudku č. 152/2008 z 22. augusta 2008 [REDACTED], znalcom v odbore stavebníctva (ďalej len „znalecký posudok“) na účel prevodu nehnuteľností s následným uzatvorením záložnej zmluvy a zriadením záložného práva. V znaleckom posudku sú predmetné nehnuteľnosti (prevádzková stavba, vonkajšie úpravy a prislúchajúce pozemky) ocenené vo výške 16 566 548,01 Sk (549 908,65 eur).

3. Okresný súd Trnava (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 10C/351/2015 z 10. októbra 2017 žalobu zamietol a priznal žalovanej právo na náhradu trov konania voči sťažovateľke v rozsahu 100 %.

4. O odvolaní sťažovateľky proti rozsudku súdu prvého stupňa rozhodol Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 25Co/70/2018 z 19. februára 2019 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanej priznal voči sťažovateľke nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

5. O dovolaní sťažovateľky proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 421 ods. 1 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudkom č. k. 3 Cdo 190/2019 z 21. októbra 2020 tak, že dovolanie zamietol v súlade s § 448 CSP a žalovanej priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti sťažovateľke.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Vychádzajúc z podstaty základného práva na súdnu ochranu vrátane požiadaviek na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia formulovaných judikatúrou ústavného súdu, sťažovateľka konštatuje porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov, ktoré sú podľa jej názoru formalistické a nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok presvedčivých dôvodov a ktoré vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom uvedené nedostatky neboli odstránené v odvolacom ani dovolacom konaní. Napadnutým rozhodnutiam chýba konzistentné vyhodnotenie skutkového stavu a vyčerpávajúce presvedčivé odôvodnenie. Ústavnú neudržateľnosť napadnutého rozsudku najvyššieho súdu vidí v prílišne formalistickej aplikácii a interpretácii § 421 ods. 1 písm. c) CSP. Ústavnú neudržateľnosť napadnutých rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu vidí v prílišne formalistickej aplikácii a interpretácii Občianskeho zákonníka. Načrtnutý prílišný formalizmus napadnutých rozhodnutí dáva do protikladu poukazom na judikatúru ústavného súdu, ktorá sa týka materiálneho poňatia interpretácie a aplikácie právnej normy (II. ÚS 171/05, III. ÚS 72/2010, III. ÚS 341/2007).

7. Sťažovateľka vysvetľuje, že nemala záujem uzatvoriť kúpnu zmluvu, ktorá by viedla k trvalému prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam na žalovanú len za štvrtinovú cenu (čoho si musela byť žalovaná vedomá), len mala záujem dočasne získať finančné prostriedky vo výške 4 000 000 Sk a na tento účel zabezpečiť úhradu dlhu dočasným prevodom vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam (čo zodpovedá inštitútu zabezpečovacieho prevodu vlastníckeho práva podľa § 553 a nasl. Občianskeho zákonníka). Kúpna zmluva bola simulovaným právnym úkonom, ktorý je absolútne

neplatný pre absenciu vážnosti vôle, a sporné je, či právne obstoje disimulovaný právny úkon – zmluva o pôžičke. Sťažovateľka uzatvára, že konala v omyle.

8. Ďalej poukazuje na to, že konajúce súdy postupovali nesprávne, ak § 39a Občianskeho zákonníka vyhodnotili ako na danú vec nesubsumovateľný a neaplikovateľný. Zdôrazňuje, že právna kvalifikácia v žalobe nie je pre súd rozhodujúca, právne posúdenie patrí len súdu samému. Konajúce súdy mali podľa názoru sťažovateľky skutkový stav subsumovať pod § 39 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pretože pred 1. júnom 2014 spadala civilnoprávna úprava úžery pod § 39 Občianskeho zákonníka, keďže ide o konanie, ktoré sa prieči dobrým mravom. Z uvedeného dôvodu konajúce súdy vec nesprávne právne posúdili.

9. Na teoretickom, zákonom a judikatórnom podklade, poukazujúc na objektívne a subjektívne znaky úžery sťažovateľka formuluje svoj právny názor, že kúpna zmluva je podľa § 39 Občianskeho zákonníka (príp. § 39a Občianskeho zákonníka) neplatná, pretože došlo k naplneniu objektívnych (hrubý nepomer plnenia) a subjektívnych (zneužitie zjavnej a preukázanej finančnej tiesne, neskúsenosti a dôverčivosti sťažovateľky) znakov úžery. Takéto konanie prekročilo pravidlá slušnosti a poctivosti a už v samotnom zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka by malo byť v rozpore s dobrými mravmi. Sťažovateľka nesúhlasí s argumentáciou konajúcich súdov o neaplikovateľnosti princípu *laesio enormis*, pretože je nepriamo obsiahnutá aj v slovenskom právnom poriadku, a to v § 3 ods. 1, § 39 § 39a Občianskeho zákonníka.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 6 ods. 1 dohovoru) a porušenie práva vlastníť majetok (čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a čl. 1 dodatkového protokolu) napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov. Nosná sťažnostná námietka spočíva v ústavnej neudržateľnosti napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov z dôvodu prílišnej formalistickej aplikácie a interpretácie § 39, § 39a, § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorý viedol k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci v neprospech sťažovateľky.

III.1. K namietanému porušeniu práv napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu:

11. Ústavný súd v úvode poukazuje na to, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za dodržiavanie základných práv a slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje, preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (porov. I. ÚS 9/00, II. ÚS 592/2013, III. ÚS 375/2010, IV. ÚS 26/04).

12. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (porov. I. ÚS 22/03, II. ÚS 349/08, II. ÚS 421/2013, III. ÚS 152/03, IV. ÚS 177/05). Za situácie, ak právny poriadok pripúšťa iné možnosti nápravy uplatnením

riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), nemožno sa domáhať ochrany svojich práv v konaní pred ústavným súdom.

13. Vo vzťahu k rozsudku okresného súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, ktorý sťažovateľka využila, a krajský súd rozsudkom č. k. 25 Co 70/2018 z 19. februára 2019 potvrdil rozsudok okresného súdu, ktorým bola žaloba sťažovateľky zamietnutá. Z uvedeného dôvodu preskúmaniu rozsudku okresného súdu bráni princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorého obsahom je pravidlo, že sťažovateľ má právo domáhať sa ochrany základného práva pred ústavným súdom iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôže poskytnúť iný súd. Preto bolo potrebné ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

14. Vo vzťahu k rozsudku krajského súdu bolo prípustné dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý sťažovateľka využila, odvodzujúc jeho prípustnosť od § 421 ods. 1 písm. c) CSP. Najvyšší súd po meritórnem preskúmaní dovolanie napadnutým rozsudkom zamietol ako nedôvodné. Meritórne preskúmanie ústavnej sťažnosti sťažovateľky ústavným súdom v situácii, keď využila právny prostriedok ochrany svojich základných práv v rozsahu, ktorý jej zákon účinne poskytoval, teda podaním dovolania, ktoré najvyšší súd meritórne preskúmal a o ktorom rozhodol, by bolo porušením princípu subsidiarity ako kompetenčného princípu vymedzujúceho vzťah medzi ústavným súdom a sústavou všeobecných súdov, na ktorom je založené rozhodovanie o ústavných sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. I. ÚS 728/2016). Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť aj v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu práv napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu:

15. Ústavný súd v prvom rade akcentuje, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa zásadne obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05).

16. V súvislosti so sťažnostnou argumentáciou ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej je integrálnou súčasťou práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj povinnosť súdu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť, čo predstavuje záruku toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny. Náležité odôvodnenie rozhodnutia ako prostriedok k zamedzeniu svojvôle súdu má súčasne zaručiť transparentnosť a kontrolovateľnosť jeho rozhodovania. V zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu má účastník konania právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo

relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

17. Namietajúc nesprávne právne posúdenie veci, sťažovateľka podala dovolanie, ktoré považovala za prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP, a právnu otázku vymedzila takto: *«či je alebo nie je možné bez ďalšieho uplatniť inštitút „laesio enormis“ v rámci právnych vzťahov, a teda či neprimeranosť plnení bez ďalšieho (ne)spôsobuje neplatnosť právneho úkonu pre rozpor s dobrými mravmi?»* Vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu poukázala na rozhodnutia dovolacieho súdu (sp. zn. 2 M Cdo 9/2014, sp. zn. 4 Obo 125/2003, sp. zn. 5 Obdo 39/2015) tvrdiac, že súdy nižších inšancií právny záver z nich vyplývajúci zjavne opomenuli, lebo vymedzená právna otázka týkajúca sa pripustenia aplikácie inštitútu *laesio enormis* je posúdená vo vzájomnom rozpore.

18. Ústavný súd, poukazujúc na svoju doterajšiu judikatúru, považuje za potrebné zdôrazniť, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, sústavu ktorých završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

19. Ústavný súd konštatuje, že v danom prípade sa najvyšší súd neodmietol zaoberať mimoriadnym opravným prostriedkom sťažovateľky, ktorým napadla rozsudok krajského súdu, jej dovolanie riadne meritórne preskúmal, pričom dospel k právnomu záveru o nedôvodnosti podaného dovolania a rozhodol o ňom spôsobom, ktorý mu Civilný sporový poriadok prostredníctvom § 448 vyslovene umožňuje. Úlohou ústavného súdu v konaní o tejto ústavnej sťažnosti bude preto posúdiť, či napadnutý rozsudok nie je svojvoľný ani zjavne neodôvodnený a nevyplýva z neho ani taká aplikácia príslušných procesnoprávných a hmotnoprávných noriem, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

20. Sťažovateľka sa v spore domáhala určenia vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam, vychádzajúc z jej presvedčenia, že kúpna zmluva uzatvorená so žalovanou z 22. septembra 2008 je neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka, pretože pri jej uzatváraní došlo k naplneniu objektívnych a subjektívnych znakov úžery. Objektívnu stránku úžery identifikovala ako vzájomné plnenie v hrubom nepomere, kým subjektívnu stránku ako jej zjavnú a preukázanú finančnú tieseň či jej neskúsenosť a dôverčivosť.

21. V tejto veci je spornou otázka, či neprimerané plnenie (v konkrétnom prípade štvornásobne nižšia kúpna cena než trhovacia cena, pozn.) samo osebe, resp. bez ďalšieho spôsobuje neplatnosť právneho úkonu pre rozpor s dobrými mravmi. Z argumentácie sťažovateľky v predostretej v ústavnej sťažnosti je zrejmý jej právny názor, v zmysle ktorého neprimeranosť vzájomného plnenia sama osebe spôsobuje absolútnu neplatnosť právneho úkonu pre rozpor s dobrými mravmi,

kým zo znenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu vyplýva záver, v zmysle ktorého ak uzavretie kúpnej zmluvy bolo výsledkom dohody jej účastníkov nespätej s konaním priechiacim sa dobrým mravom, len dojednanie príliš nízkej kúpnej ceny nie je v rozpore s dobrými mravmi.

22. Ústavný súd sa priklonil k právnemu záveru najvyššieho súdu, ktorý považuje za správny a ústavnej udržateľný a v prospech ktorého svedčí prepojenosť jeho právnych argumentov so skutkovými okolnosťami prerokúvaného prípadu, ktoré sa v konkrétnostiach súhrnne prejavuje najmä (I.) teoretickým uchopením doktríny o neprípustnosti neprimeraného zvýhodnenia jednej zmluvnej strany tzv. *laesio enormis* ako výnimky zásady zmluvnej voľnosti, ako aj zo zásady *pacta sunt servanda* so zdôraznením funkcie tejto doktríny ako korektívu obsahovej nespravodlivosti zmlúv (body 18 a 19), (II.) analýzou rozhodnutí dovolacieho súdu, na ktoré poukázala sťažovateľka v dovolaní (body 23, 24), (III.) konštatovaním najvyššieho súdu o náležitom zistení skutkového stavu a správneho právneho posúdenia súdmi nižších stupňov v úzkej súvislosti s tým, že sťažovateľka neuniesla dôkaznú povinnosť na preukázanie ňou tvrdených skutočností (bod 26).

23. Pokiaľ takto formulovanému právnemu názoru predchádzala kvalitatívne spôsobilá myšlienková, analytická a napokon aj hodnotiacia činnosť najvyššieho súdu sprevádzaná náležitým odôvodnením, ktoré jasne a zrozumiteľne poskytlo sťažovateľke odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04), tak mu ústavný súd z ústavnoprávneho hľadiska nemôže nič vytknúť.

24. Bez ambície doplniť napadnuté uznesenie najvyššieho súdu sa ústavný súd (vzhľadom na sťažnostnú argumentáciu sťažovateľky, z ktorej vyčnieva námietka zásadného nedostatku pri neaplikovaní § 39 Občianskeho zákonníka na jej právnu vec), oboznámil aj s obsahom rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu, najmä v spornej časti týkajúcej sa okolností neprimerane nízkej kúpnej ceny, ktoré by mohli potenciálne spôsobiť obsahovú nespravodlivosť predmetnej kúpnej zmluvy. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že neúspech sťažovateľky spočíval v tom, že tvrdenia sťažovateľky neboli preukázané žiadnym dôkazom, resp. v tom, že všetky dôkazy potvrdzovali skutkové tvrdenia žalovanej. Z výsledkov dokazovania vyplynulo, že kúpnu cenu navrhla sama sťažovateľka a žalovaná ju akceptovala (bod 27 rozsudku krajského súdu). Namietaná finančná tieseň obchodnej spoločnosti ako osoby blízkej sťažovateľke odôvodňujúca uzavretie nevýhodnej kúpnej zmluvy preukázaná nebola (bod 28 rozsudku krajského súdu). Ústavný súd tak po oboznámení sa s predmetnými rozhodnutiami nižších súdov nemal pochybnosti, že v konkrétnom prípade neboli riadne zistené ďalšie skutkové okolnosti, ktoré by mohli naplniť znaky konania v rozpore s dobrými mravmi.

25. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu, ako aj tomuto rozsudku predchádzajúce rozhodnutia nižších súdov nie sú nepreskúmateľné, ani nezrozumiteľné a nepredstavujú formalistický prístup pri výklade právnych noriem, ale sú nevyhnutným následkom spôsobu uplatňovania práva na súdnu ochranu sťažovateľkou, ktorá v konaní pred všeobecnými súdmi neuniesla dôkaznú povinnosť na preukázanie ňou tvrdených skutočností (bod 26 napadnutého rozsudku najvyššieho súdu). Záver o zamietnutí dovolania po jeho riadnom meritórnem preskúmaní v tejto súvislosti nemožno považovať za extrémne nespravodlivý, a preto rozporný s základnými právami sťažovateľky.

26. Ustanovenie § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde dáva v záujme racionality a efektivity konania ústavnému súdu právomoc posúdiť prijateľnosť návrhu predtým, než dospeje k záveru, že o návrhu rozhodne meritórne nálezom. Za zjavne neopodstatnenú považuje ústavný súd takú

sťažnosť, keď uplatnené námietky nie sú spôsobilé spochybniť ústavnosť napadnutých rozhodnutí. Tak je to aj v tomto prípade. Preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. októbra 2022

Miloš Maďar
predseda senátu